

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Jennie Adams

Álarcosbál a szerelem kertjében

Lynne Graham

Görög gyümölcs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Adams, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A ROMANA 691. eredeti címe: Tempted by Her Tycoon Boss (Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

© Lynne Graham, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2014

A ROMANA 692. eredeti címe: The Pregnancy Shock (Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kovács Vera

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 691–692. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-023-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennie Adams

**Álarcosbál a szerelem
kertjében**

1. FEJEZET

– Jó reggelt, Cecilia.

Linc MacKay elégedetten felsóhajtott. A vállmagasságig érő, gondosan nyesett sövény éppen virágba borult, és ezer gyönyörű árnyalatban pompázott. A hely minden évszakban elbűvölő volt, de virágzáskor a legszebb.

– A helyettesed azt mondta, valószínűleg itt talállak – fűzte hozzá.

Az „itt” a Sydney határában működő kertészetet, a Fleurmazinget jelentette. Linc vett egy kanyart, majd megállt az egyik fülkeszerűsénél, melyben egy napistennőt ábrázoló szobor állt. Az istennő magasra emelte karját, mintha meg akarná áldani a világot.

Különös gyengédség áradt Linc tekintetéből, miközben először a szoborra, majd Ceciliára pillantott. Csupán néhány másodpercig tartott, akár egy álom vagy egy tollsuhánás.

– Szia, Linc. Ennyire elszaladt az idő? – Cecilia igyekezett hűvösnek és távolságtartónak hangzani. – Örülök, hogy Jemmie eligazított. Biztos eltévedtél volna.

Felnyalábolt néhány ágat, a köteget betette a karjában tartott kosárba, aztán elindult főnöke, a kertészet tulajdonosa felé. Korántsem volt nyugodt, de egész ügyesen megjátszotta magát.

– Ezt a részét szeretem legjobban a labirintusnak – mondta Linc.

– Teljesen érthető.

Linc végigfuttatta tekintetét a dús és egészséges növényeken, majd ismét Ceciliára nézett. Aranyszőke haját ezúttal lófarokba kötve viselte, a spagettipántos ruha kiemelte nőies alakját. Általában farmerben és pólóban járt dolgozni, de ez ma kivételes nap volt: az irodában akadt dolga, s ehhez választott öltözéket.

– Csodálatos... – jegyezte meg Linc álmodozva, majd hozzátette: – Mármint a labirintus.

– Köszönöm. Bocs, hogy nem a bejáratnál fogadtalak. Ennek a munkának már sose lesz vége.

– Igen, és ezekben a napokban különösen fontos teendőid vannak.

Cecilia nem volt elégedett magával. Olyan félszegen viselkedik, mint egy tinédzser. Pár éve félreértette Linc viselkedését, s egy kicsit még mindig meg volt szeppenve. Pedig végül is nem történt olyan nagy katasztrófa.

Fura, hogy még mindig zavarban van; igazán kiheverhette volna azóta.

– Jól kell kinéznie a labirintusnak. Nem is jól, hanem fantasztikusan.

A hat év alatt ez volt a harmadik kertészet, amelyet Linc megbízásából vezetett. S a három közül ez volt a kedvence. Nem csoda, hiszen kezdettől fogva egyedül dönthetett minden fontos kérdésben. A sajátjaként kezelte a helyet, s akként is ragaszkodott hozzá. Jóval nagyobb munkát jelentett a karbantartása, mint a többi kertészeté, de annyival nagyobb élményt is kínált a látogatóknak.

A munkájával legalább jól boldogul, érdemes tehát ennél a témánál maradniuk.

– Naponta több száz látogatónk van, főleg a labirintus miatt jönnek. Remek a forgalom, de a jótékonyági rendezvényre még ennél is szebbnek kell lennünk. Szóval ültetünk, nyesünk, gereblyézünk, szépítünk megállás nélkül.

– Nagy fába vágta a fejszéd. Jelmezbál a labirintusban! De nem aggódom: ha valakinek, hát neked biztos sikerülni fog.

– A szervezőbizottság bízik bennem. Úgyhogy nincs más választásom – mondta Cecilia könnyed mosollyal. Közben tudta, hogy óriási esélyt kapott, s ezt nagyrészt Linc üzleti és társadalmi befolyásának köszönheti. – Be fogja hozni az árát. Az összes céged nyerni fog azon, hogy részt veszünk a Silver Bells eseményén.

Linc tizenkét kertészetet működtetett, emellett ingatlanbefektetései is voltak, a vagyona fennmaradó részét pedig különböző nyersanyagrézvényekben tartotta. Gazdag volt, sikeres és nőtlen – maga a megvalósult álom. Minden ajtó nyitva állt előtte.

Ez még kínosabbá tette azt a hat évvel ezelőtti epizódot, amikor Cecilia megpróbálta a nyakába

varni magát. Egyszerűen félreértette Linc kedvességét. Most már látta: nem neki szólt – a főnöke mindenkivel ugyanolyan udvariasan viselkedik.

Linc a maga tapintatos, választékos módján mindezt a tudomására is hozta, majd nem sokkal az eset után egy rendkívül elegáns és ragyogóan szép nő társaságában jelent meg.

De mindegy, nem számít. Hol van a tavalyi hó! Linc akkor úriemberként viselkedett. Annak rendje és módja szerint bocsánatot kért, amiért félreérthető jeleket küldött felé.

Akkor Cecilia átrendezte az életét. A visszautasítás után még keményebben dolgozott, és elkezdett randizni más férfiakkal. Megismerkedett Hugh-val, akivel két évig járt. Közben Linc sem maradt tétlen: sok nő társaságában feltűnt, de a jelek szerint nem köteleződött el senki mellett.

– Köszönöm, hogy személyesen jöttél ide az ellenőrzés miatt. Tudom, mennyire elfoglalt vagy. Igazság szerint arra számítottam, hogy ideküldöd a könyvelődet vagy az egyik helyettesedet.

– A társulásodról van szó – felelte Linc. – És szerintem megérdemelted ezt a lehetőséget. Szeretnék támogatni a jelenlétemmel. Ha lehetőség nyílik rá, a nevedre íratom a kertészet húsz százalékát. Azért jöttem én magam, mert szerintem én tudom legjobban megítélni a teljesítményedet.

Ez igaz volt. Bár személyesen ritkán találkoztak, Cecilia rendszeresen beszámolt neki telefonon a munkájáról. Nem fogadta el a prémiumot sem, hanem határozottan kijelentette, hogy társtulajdonos akar lenni a kertészetben. Hosszú távon pedig úgy tervezte, hogy saját vállalkozást indít.

– Remélem, az iratok is azt bizonyítják, hogy nem fáradtál hiába – mondta Cecilia.

Munkakapcsolatukat nem zavarta meg az az évekkal ezelőtti kis félreértés, és Cecilia továbbra is példaképének tekintette Lincet.

Linc harmincnégy-harmincöt éves lehetett. Tekintélyes, feltűnő jelenség volt, még mostani lezser öltözékében is. Vonzó külsejéhez mély, férfias hang társult. Sötét haja sűrű volt, rövidre vágott. Markáns vonásai, széles válla, atlétikus termete alapján akár férfiszépségversenyen is indulhatott volna. Ha belépett valahová, mindenki felkapta a fejét.

Linc döntött úgy, hogy nem kéri be a központi irodájába, hanem itt a kertészetben nézi át az üzleti papírokat.

– Tudom, hogy csak pozitív eredményeket fogok látni. Minden új megbízással egyre jobb leszel – mondta Linc, miközben átsétáltak az irodába.

Most kénytelenek lesznek együtt lenni egy darabig, gondolta Cecilia, s kezdte furán érezni magát. Pedig jobban jár, ha nem vesz tudomást ezekről a furcsa érzésekről.

– Minden képzeletet felülmúl ez az egész – folytatta Linc. – És zseniális az ötleted, hogy buszos turistákat is fogadjunk. Ez persze a számokban is megmutatkozik.

Cecilia elmosolyodott. Jólesett neki a dicséret.

– A közösségi médiában is nagyon jól szereplünk, az is fontos. Jemmie nagyon ügyes fotós, a videói is remekek. A látogatók imádják azt a pár perces kisfilmet, ami bemutatja a növények növekedését.

– Igen, kétségtelenül jó lóra tettünk vele – válaszolta Cecilia.

Linc udvariasan intett, s lassan kísértáltak a labirintusból. Inkább olyan volt ez, mint az andalgás, s Cecilia zavarba ejtően meghittnek érezte. Mintha randiztak volna, s most mindketten visszatérnének a való életbe.

Micsoda ostoba gondolat már megint! Úgy látszik, teljesen összezavarja ez a jelmezbál. Ekkora jelentőséget tulajdonítani Linc jelenlétének! De az is lehet, hogy kiheverte a Hugh-val való szakítást, és újra kezd feléledni az érdeklődése a másik nem iránt...

Ha így van, jobb, ha másfelé nézelődik, mert a főnökénél biztosan nem terem számára babér.

– Köszönöm, hogy személyesen eljöttél. Tudom, mennyire el vagy havazva.

– Hát, az mondjuk tény... De igyekszem nem a terhedre lenni – mondta Linc incselkedő mosollyal, és kacsintott is hozzá.

Cecilia megremegett. Pedig nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítania ennek a mosolynak – barátok, jó kollégák mosolyognak így egymásra. Végére is azok; oly sok mindenen átmentek már

a többévi közös munka során.

- Nem akarom, hogy kellemetlen legyen számodra ez a dolog – fűzte hozzá Linc.
- Nem lesz az, biztos vagyok benne.

Bármilyen eredményt hozzanak is a fáradozásai, az mindenképp fair eredmény lesz, gondolta Cecilia. Az igazi nehézséget az fogja jelenteni, hogy megküzdjön a Linc iránti bizonytalan érzéseivel.

Bement a kamrába, helyére tette a kertészkosarat, majd betessékelte főnökét az irodába.

- Gyere csak, gyere. Mit gondolsz, mennyi ideig tart az ellenőrzés?
- Az attól függ, hányszor zavarnak meg. De szerintem maximum néhány nap.

Cecilia zavarba jött Linc átható tekintetétől, pedig ez sem neki szólt.

– Tessék – mutatott az egyik számítógépre az íróasztala melletti munkaállomáson. – Félre ne érts, nem azért kérdeztem, mert meg akarok szabadulni tőled...

Nyugtalan volt, és nagyon izgatott. Pedig nem ez volt az első eset, hogy hosszabban vannak együtt. Meglátogatta Lincet a városi irodájában, s még abban a raktárban is járt, ahol Linc annak idején a fivéréivel lakott. Linc pedig természetesen gyakran kijárt a kertészetbe, hiszen főnökként ez kötelessége volt.

– A gépen találsz egy könyvtárat az összes pénzügyi adattal – mondta Cecilia. – Ott van a prognózisom is a következő évekre.

- Kösz, mindjárt megnézem.

Cecilia leült a gépe mögé.

- Nekem is van egy kis dolgom, be kell írnom a hétvégi forgalmi adatokat.

Az utóbbi napokban eléggé elhanyagolta az adminisztrációt, mert lefoglalta a kerti munka. Azt akarta, hogy minden tökéletes legyen. Most azonban célszerű volt Linc közelében maradnia. Az ellenőrzés kezdeti szakaszában biztosan sok kérdése lesz.

Elfoglaltságai mellett eddig nem volt ideje olyan dolgokon törni a fejét, melyek esetleg megzavarhatták. Mind például a Hugh-val való szakítás, a családi problémák és azok a fura érzések, melyek Linc közelében kavarohtak a lelkében.

- Egész nap itt leszek, ha netán kérdésed lenne.

– Nagyra értékelem, hogy ilyen gondosan felkészültél – mondta Linc az összekészített papírokra mutatva.

Közben figyelte, ahogy Cecilia bekapcsolja a számítógépet. Kifejezetten csinos volt nyári ruhájában, mely látni engedte szép vállát. Hat évvel ezelőtt Linc visszautasította a közeledését, bár némi halvány érdeklődést már akkor is érzett iránta.

Most hirtelen olyan benyomása támadt, mintha egészen új fényben látná.

- Először az előrejelzést nézem meg. Az jó alap a folytatáshoz.

Cecilia az egyik papírhalomra mutatott.

- Itt van kinyomtatva – mondta.

– Kösz, kösz.

Linc elmerülten tanulmányozta a táblázatokat, de közben egy pillanatra sem feledkezett meg Cecilia jelenlétéről.

Ez fordítva is igaz volt. Az arcszesz bódító illata belengte a szobát. Szantálfa, cédrus... izgalmas elegy.

- Cecilia?

- Igen? Vagyis hogy... öö, bocs – hebegte Cecilia.

Linc értetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Megéheztem. Velem tartasz? Vagy hozzak neked valamit?

Cecilia csak most eszmélt rá, mennyire megéhezett. Mit tegyen? Nagy a kísértés...

– Kösz, de hoztam magamnak ebédet. Meg még vennem kell pár dolgot. De nagyon kedves, hogy felajánlottad.

Linc bólogatva, mosolyogva, vicces hajbókolásokkal elhagyta az irodát.

Cecilia is követte a példáját. A közeli bevásárlóközpontba ment, s közben a húga, Stacey körül forogtak a gondolatai.

Amint családi helyzete zűrésről nehézzé változott, Hugh rögtön faképnél hagyta. Ez még mindig fájt Ceciliának – de semmiség volt ahhoz a szomorúsághoz képest, amit akkor érzett, ha eszébe jutott, mennyire megromlott a viszonya Staceyvel.

– Pénzt szeretnék küldeni – mondta, mikor sorra került a bankban.

– Ugyanaz a címzett? Az összeg is változatlan? – kérdezte az alkalmazott, akivel szinte már ismerősként köszöntöttek egymást.

Hát igen, nem először csinálja ezt – az utóbbi öt hónapban minden hétfőn megtette, s nem úgy tűnt, hogy belátható időn belül vége lenne. Csak reménykedhetett, hogy előbb-utóbb valamelyest javulni fog a helyzet.

– Igen, köszönöm.

Kissé felderült, miután visszaért a munkahelyére. Imádta a kertészetet és mindazt, amit itt elért. Linc látogatásával pedig óráról órára közelebb került régóta dédelgetett céljához: ahhoz, hogy társtulajdonos legyen.

– Értem, hogy veled akar beszélni, de ebédszünetet tart – mondta Linc a telefonba. – Nem tudná később újra hívni?

– Engem keresnek? – kérdezte izgatottan Cecilia.

De elkésett: Linc éppen befejezte a beszélgetést, és letette a kagylót.

– Az egyik szállító volt, változtatni akart valamelyik rendelésen – mondta, és kutató pillantást vetett Ceciliára.

Ceciliának nagy kő esett le a szívéről: nem a húga a telefonált, hanem az egyik üzleti partner. Igaz, nem is lehetett Stacey, hiszen neki nincs is meg az irodai száma. Két dolog miatt is megkönnyebbült: egyrészt mert nem maradt le Stacey hívásáról, másrészt mert Linc nem szerzett tudomást a családi problémáiról.

– Elég goromba volt a pasas. Nem akart bemutatkozni, a számát se adta meg. Aztán morgott valamit, és lecsapta a telefont.

– Sejtem, ki lehetett. – Cecilia úgy érezte, Linc a szokottnál élesebb tekintettel figyel. – Majd visszahívom, és megmondom neki, hogy legközelebb hagyjon üzenetet.

2. FEJEZET

– Előbbre hozhatnánk a bejárást? Csak mert később el kell mennem üzleti ügyben – mondta Linc másnap reggel Ceciliának. – Ne haragudj, hogy megszakítom az ellenőrzési folyamatot, de halaszthatatlan dolgom van.

Egyszerre értek be. Összefutottak a parkolóban, s együtt mentek az irodáig.

– Nem kell szabadkoznod. Engem már az is meglepett, hogy egy teljes napig nem zavart senki. Ha szeretnéd, most rögtön megejthetjük a bejárást. Még van bőven időnk, a szervezőbizottság csak tizenegyre jön.

Cecilia nyugodtan beszélt, Linc ugyanakkor szomorúságot látott a tekintetében. Ám az egész csak egy pillanatig tartott: gyorsan visszarendeződtek a vonásai, ismét ő lett a „tökéletes menedzser” mintapéldánya.

Linc aggódva vonta fel a szemöldökét, de Cecilia oly élénken folytatta a csevegést, hogy hamar elfeledkezett apró megfigyeléséről.

– Szívesen megmutatok mindent. Jövök is, csak gyorsan ledobom a cuccom.

Cecilia alig múlt húszéves, amikor először találkoztak. Már akkor is keményen dolgozott azért, hogy kiérdemelje a bizalmat, és Linc vezető pozícióba ültesse.

Kertésznek tanult, majd rövid ideig eladóként dolgozott egy kisebb kertészetben. Ezt leszámítva nem volt szakmai tapasztalata, de elszánt volt, tehetséges és szorgalmas, ostobaság lett volna nem alkalmazni.

Akkoriban Cecilia egyértelműen kimutatta a vonzalmát iránta. Vajon azóta mennyit változott a helyzet?

Tegnap Linc új oldaláról ismerte meg, s ez tovább növelte az érdeklődését iránta. Vajon mi lehet az oka? Talán csak ki van éhezve, mert az utóbbi időben nem volt nő az életében?

Sok dolga volt, túl sok is, nem fért bele a randevúzás. Gyakran érezte magát kimerültnek és magányosnak, az életét üresnek és hiábavalónak. Néha felvetődött benne, hogy talán olyan életet szeretne, mint a nő fivéréié, de gyorsan elhessegette a gondolatot, és visszatért megszokott napi teendőihez.

Megkezdték a bejárást. Linc követte Ceciliát, aki ezúttal kevésbé formálisan volt felöltözve: rövid ujjú sárga pólót, farmert és bakancsot viselt, haját ismét lófarokba kötötte. Ez volt a rendes munkahelyi ruhája, s ebben az öltözékben is legalább annyira vonzó volt, mint a tegnapi csinos ruhában.

Linc nem ilyen nőkkel szokott randevúzni – hanem inkább olyanokkal, akiket könnyű elfelejteni.

– Kezdjük esetleg a hűtőházban? – kérdezte Cecilia.

– Igen, az nagyszerű lenne.

Linc rögtön észrevette, hogy sok a hely, és viszonylag kevés a vágott virág.

– Hogy megy a vágottvirág-üzlet?

– Jól – felelte Cecilia enyhén elpirulva. – Mint látod, nem tartunk túl sok árut raktáron.

Vajon ő is hasonlóan érez, azért pirult el? – vetődött fel Lincben.

– De miért van ilyen kevés?

Cecilia balra hajtotta a fejét, és ábrándos pillantást vetett Lincre.

– Mindjárt itt a Valentin-nap. Kell a hely a rózsáknak.

Linc a homlokára csapott.

– Ó, persze, rájöhettek volna! Jó, hogy ilyen előrelátó vagy.

– Ez egy különleges nap – jegyezte meg Cecilia, még mindig pironkodva. – A kertészetnek és a vevőknek is.

A szerelmes szívek ünnepe, tette hozzá magában.

Linc tudta, hogy ilyenkor a nők szerelmet jelképező ajándékokat várnak; apró figyelmességeket:

ékszert, bonbont, csokoládét, virágot. Ő maga sosem lesz alkalmas olyan intenzitású érzelmekre, mint amit ez az ünnep megkíván. Annak azonban szívből örült, hogy fivérei megtalálták a boldogságot. Ő maga nem méltó rá...

– Főleg vörös rózsákat fognak szállítani – mondta Cecilia. – Persze lesznek más színűek is, mert egyre több vevő már nem a klasszikus vörösöt keresi. Népszerű a rózsaszín, a fehér, a sárga. Főleg ha egy barátnak vagy családtagnak lesz, nem pedig...

– ...az életük szerelmének.

– Igen. – Cecilia gyorsan elkapta a tekintetét. – A rózsák minden évszakban gyönyörűek. Én például a fehérét szeretem a legjobban. De az illata mindegyiknek mámorító.

Elmentek a palánták mellett. Sokféle zöldséget is termesztettek a kertészetben, különleges fajta paradicsomokat és paprikákat, cukkinit, tököt, padlizsánt.

– Remélem, idén legalább olyan jó lesz a forgalmunk Valentin-napon, mint tavaly volt – jegyezte meg Cecilia.

– Az utóbbi hat évsikereit nézve nincsenek kétségeim – mondta Linc szórakozott hanghordozással.

Gondolatban teljesen máshol járt. Tudta, hogy Cecília néhány hónappal ezelőtt még együtt járt valakivel, de öccse, Brent említette, hogy azóta szakítottak. Ezek szerint tehát Ceciliának most épp nincs senkije.

De miért érdekli őt ez az egész? Cecilia formailag talán már szabad, de lelkileg még egészen biztosan nem az. Mennyi ideig tarthat, míg valaki kihever egy szakítást?

– Köszönöm.

Linc egy pillanatig nem értette, mit köszön Cecilia, aztán eszébe jutott.

– Szívesen – felelte mosolyogva.

Virágágyások és fűszernövények között sétáltak. Cecilia arcáról eltűnt a pír. Minden a régi, gondolta Linc. Egy pillanatra elvesztette a kontrollt az érzései felett, de tényleg csak egy pillanatra.

Nem volt éppenséggel álmodozó típus. S ezúttal is eldöntötte: gondoskodni fog róla, hogy ez, vagyis a fölösleges, sehová sem vezető ellágyulás ne forduljon elő még egyszer.

Percről percre nyilvánvalóbb lett, hogy Cecilia mennyire szereti a munkáját. Lelkesen magyarázott az újításokról, hosszan ecsetelte a terveit.

– Ott mi történik? – kérdezte Linc a telek végében álló pajtára mutatva.

Arrafelé nem jártak vevők. Olyan volt, mint a kert elhagyott, elfelejtett része. Éppen megfelelő hely a csokolózásra, gondolta Linc, de sietve elhessegette a gondolatot.

– Tényleg érdekel? Akkor megmutatom.

Cecilia előrement, és kinyitotta az ajtót. Kissé ideges volt, ugyanakkor büszke arra, amit létrehozott. De vajon mit szól majd hozzá Linc?

– Remélem, nem baj, hogy elfoglaltam ezt a kis kunyhót. Kreatív műhelynek használok. Járom az ócskapiacokat, vásárolgatok, aztán átalakítom a régi tárgyakat. Új életet lehelek beléjük. S miközben itt teszek-veszek, a kertészet jövőjén töprengek.

Azt nem árulta el, hogy akkor is ide szokott elvonulni, ha nagyon hiányzik neki Stacey.

Végignézett a helyiségen. Besütött a nap, különös fénybe vonva a régi cipőt, melybe kígyóként tekergő kúszónövény volt ültetve, és a feketére és narancssárgára festett hintaszéket, melyen jókora cserép terpeszkedett, közepén hatalmas díszökkel.

A vevők szerették az újrahasznosított dekorációt. Vicesnek és ötletesnek találták, hajlandóak voltak sok pénzt fizetni érte.

– Erről nem is tudtam – mondta Linc. – Mióta csinálod?

Cecilia arrébb lépett, mert zavarta a fény.

A nap olyan szögben sütött Lincre, hogy Ceciliában hirtelen felidéződött hat évvel ezelőtti találkozásuk és az akkori vonzalma. Pedig azóta oly sok minden megváltozott... Sokkal érettebb lett, s még határozottabban tudja, mit akar.

– Úgy négy hónapja – felelte.

Igen, nagyjából négy hónapja jött a felismerés: sürgős szüksége van egy kreatív elfoglaltságra, ami eltereli a figyelmét az élet sűrűsödő nehézségeiről.

Nem akarta, hogy visszatérjenek a régi érzések, nem akart megint vonzódni Linchez. Nem jó keverni a munkát és az érzelmeket. Már így is elég baja van, nem hiányzik egy kilátástalan, sok fájdalommal és még több bonyodalommal járó románc. A saját bőrén tapasztalta, hogy azonnal elillan a szerelem, amint találkozik a való élettel. A nehézségek nem kedveznek az ilyen fordulatoknak.

S végül a legfontosabb érv: hat évvel ezelőtt Linc egyszer már visszautasította. Semmi oka azt hinni, hogy azóta megváltoztak az érzelmei.

– Sokat járok az ócskáshoz, használtcikk-üzletekbe, bolhapiacra. Egészen fantasztikus tárgyakat lehet szerezni fillérékért. Meglepően jól megy ez az üzletág, a vevők valósággal kikapkodják egymás kezéből az árut. És Jemmie mindent feltesz az internetre, úgyhogy a vevők mindig naprakészen látják a választékot.

Linc magasra emelet egy locsolókannát, melynek hiányzott a fél oldala.

– Jól értem? Sokat fizet valaki egy ilyenért?

– Csodálkoznál, hogy milyen gyorsan elviszik, miután teleültetem fűszernövényekkel vagy mondjuk virágzó kaktuszokkal.

Visszamentek a kertészet központjába. Cecilia megmutatta az ottani újításait: virágzó cserjékkel kombinálta az örökzöldeket. Többféle zöld árnyalat, harsány színek, hozzá finom illat.

– Remek ötlet – dicsérte Linc. – Ettől még szebb lesz az álarcosbál.

– A körséta után itt kifújhatják magukat a látogatók – mondta Cecilia az asztalokra mutatva.

– Ezeken a képernyőkön megnézhetik a választékot, leadhatják a rendelést. Az álarcosbál előtt elhúzzuk középről az asztalokat, így lesz elég hely a táncparkettnek. Akár harminc pár is táncolhat egyszerre.

Eredetileg reklámakciónak szánta a rendezvényt, ám egyre inkább úgy érezte, saját magának szervez valamit. Látta magát, amint hercegnői ruhában arrébb libben a parketten. S képzeletbeli partnere gyanúsan emlékeztetett Lincre...

Elöntötte a forróság. Bosszúsan felsóhajtott: most aztán igazán nincs ideje romantikázni!

– Régimódi bál lesz? Keringővel, foxtrottal meg ilyesmikkel?

Linc furán mély hangon kérdezte ezt. Cecilia rápillantott, de semmit sem olvasott ki a tekintetéből.

– Egyszerűbb zenék is lesznek. Azt akarom, hogy mindenkinek felejthetetlen legyen az este.

Kicsit hallgattak, aztán összenéztek, s mindketten úgy érezték, mintha valami fellobbant volna köztük. Egy érzés, egy megfoghatatlan sejtelem... talán a jövő sugallata...

– Biztos nagy siker lesz.

– Remélem, te is eljössz – mondta Cecilia, ismét csak pironkodva.

A fenébe, hát nem tanulta meg a leckét?

– Úgy értem, üzleti szempontból jó lenne, ha eljönnél – fűzte hozzá gyorsan. – Bár biztos nagyon elfoglalt vagy.

– Átgondolom – bólintott Linc. Megszólalt a telefonja. – Bocsáss meg – mondta, miután a kijelzőre pillantott. – Ez az a hívás, amit vártam. Sajnos most tényleg mennem kell.

– Rendben. És ne aggódj a bál miatt, nem gond, ha nem tudsz eljönni.

És mi lesz, ha eljön, mégpedig – minő gonosz csavar! – egy csinos nő kíséretében?

Semmi közöd hozzá, figyelmeztette magát Cecilia, miután búcsúzóul biccentettek egymásnak.

3. FEJEZET

Linc másnap reggel, Cecilia irodája felé menet arra gondolt, hogy látni akarja Ceciliát. Aztán úgy döntött, csak átmeneti tudatzavarról van szó.

Mégis ellágyult, mikor megpillantotta az íróasztala mögött. Éppen telefonált. A nap átsütött aranyszőke fürtjein; csinos volt, bájos, szeretetre méltó.

Nem baj, ez még kezelhető, ennyi érzellemmel együtt tud élni. Hamarosan úgyis végez az itteni munkával, s aztán a régi, megszokott módon folytatódik az élete, nem lesz kitéve a csábításnak.

– Szia, Linc – üdvözölte mosolyogva Cecilia, miután letette a telefont.

Ő is boldognak tűnt, hogy látja. Boldognak, és... érdeklődőnek? Egymásba fonódott a tekintetük.

Végül Cecilia törte meg a csendet:

– Nem voltam benne biztos, hogy ma bejössz.

– Tegnap sikerült mindent elintéznem – felelte Linc. – Meg hát folytatnom kell itt a munkát. Ha minden jól megy, hamarosan végzek. Igazán jól előkészítetted a terepet.

Megszólalt a telefonja.

– Húha, lehet, hogy mégse megy olyan jól minden – mondta Cecilia csúfondáros mosollyal.

Linc el volt bűvölve. Álmodozva nyúlt a telefonjáért, és szórakozottan belehallózott.

– Bocs, Alex, most már figyelek. Melyik exporttörvényt említetted?

Cecilia közben visszatért a munkájához. Elégé meghittnek érezte a helyzetet: ő dolgozik, miközben Linc a testvérével beszél. Szinte már olyanok, mint egy szerető család.

Nem lenne helyénvalóbb, ha kimenne az irodából? Azért túl sok sem jó ebből a meghittségből... Már így is elég nehéz nem vennie tudomást főnöke vonzerejéről.

Éppen fel akart állni, mikor Linc búcsúzkodni kezdett a telefonban.

– Oké. Add át üdvözlétemet Jayne-nek. Ma este beugrom hozzátok.

Linc nagyon ragaszkodott a családjához. Ez imponált Ceciliának, ugyanakkor el is szomorította, mert ő maga nehéz időszakot élt át a húgával.

– Hogy sikerült a találkozó a szervezőbizottsággal? – kérdezte Linc.

– Jól. Elégedettek voltak a labirintus állapotával, és a táncparkett helye is tetszett nekik. Száz vendégre lesz helyünk, a jegyekre interneten lehet licitálni. Megkönnyebbültem, hogy ilyen jól ment.

Ha siker lesz a bál, akár ismétlődő eseményt is csinálhat belőle. A jövőben összességében több rendezvényt számolt, akár esküvőkkel is.

– Úgy látom, mindent remekül kézben tartasz – állapította meg Linc elégedetten.

Cecilia felnevetett.

– A látszat csal! Nyakamon a Valentin-nap, és egyáltalán nem érzem úgy, hogy fel vagyok rá készülve.

Ezután mindketten elmerültek a munkában. Linc visszatért a táblázatokhoz, csak egy-egy hívás miatt szakította meg a papírok tanulmányozását.

Cecilia közben feladta az utolsó rendeléseket Valentin-napra. Nehezen koncentrált, nagy hatással volt rá Linc közelsége.

Az irodában élénken folyt az élet: állandóan csengett a telefon, vevők és szállítók hívták őket. Az egyik kereskedő közölte, hogy nem tudja teljesíteni a megrendelést, mert túlvállalta magát, van azonban készleten másfajta virágja, ha Ceciliának megfelel.

Minden évben ugyanaz a nóta...

– Bocsáss meg, Linc, de ezt ki kell hangosítanom.

– Persze, csak nyugodtan.

Kihangosította a telefont, s közben keresgélgni kezdett az iratszekrényben. Gyorsan megtalálta az aktát.

– Mr. Sampson, itt van előttem az utolsó szállítólevél, a számla és a kifizetési bizonylat. Szóval nem nálunk van a hiba. Nézzon csak utána ön is a papírjai között, legyen szíves.

Némi keresgélés után Mr. Sampson is erre a következtetésre jutott. Sűrű bocsánatkérések közt biztosította Ceciliát, hogy ha törik, ha szakad, holnap kiszállítja az árut.

Cecilia eltette az aktát, majd visszaült a helyére.

Amint letette, rögtön újra megszólalt a telefonja: ezúttal egy vevő keresett egy nehezen beszerezhető kerti kiegészítőt. A kertészetben éppen volt raktáron, és Cecilia megígérte, hogy félreteszi. A telefonáló azt mondta, két órán belül el is jönne érte.

Cecilia maga akarta kikészíteni.

– Nem baj, ha magadra hagylak tíz percre? – kérdezte Linc-től. – Átirányítom a hívásokat Jemie készülékére.

– Hagyd csak, egyedül is elboldogulok a telefonokkal. Megbízhatok bennem, nagyfiú vagyok.

A mondatot kísérő ironikus mosoly kiemelte Linc előnyös vonásait. Cecilia érezte, amint lehull róla az önfegyelem maszkja. Ennek a mosolynak ugyanis lehetetlen volt ellenállni. Lenyűgöző mosoly volt, életteli és vonzó – akár Linc maga.

– Öö... rendben – dadogta. – Akkor nem irányítom át. Mindjárt visszajövök.

Nem is érdekel igazán, nem is érdekel igazán, ismételte a raktár felé menet. Azért, mert Hugh faképnél hagyta, miután a húga helyzete aggasztóvá vált, még nem muszáj a következő férfi nyakába varrnia magát.

Linc különben sem lenne partner a dologban. Nem olyan nőre áhítozik, mint ő. Egy milliomos, akinek elképesztő sikerei vannak, ráadásul egyszor már visszautasította...

Mégis mit akar? Hogy újra kikoszorúzza? Próbált jobb belátásra térni. Addig-addig győzködte magát, míg sikerült: összeszedetten, már-már flegma arca tért vissza az irodába.

– Mindent elintéztem – mondta.

– Kitűnő. – Linc éppen letette a kagylót. – Közben jó pár üzenetet lejegyeztem.

Ezúttal egyikük sem mosolygott. Továbbant a mágikus pillanat. A szemüket azonban ennek ellenére sem tudták levenni egymásról, s ezt Cecilia nyugtalanító jelnek ítélte.

Megszólalt a mobilja. Biztos az egyik szállító: újabb probléma Valentin-nap előtt. A farmerjához kapott, majd a táskájában kutatott, de sem ott, sem az íróasztalán nem találta a készüléket. Mint kiderült, az iratszekrény mellett hagyta, és elfelejtette kikapcsolni a hangosítót. Néhány csengés után bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– Cecilia Thompson? A fordhami női börtönből van hívása, fogadja? A testvére, Stacey Thompson szeretne önnel beszélni. – A központos hangja beharsogta a szobát. – Ha esetleg nem fogadná a hívást...

Cecilia az iratszekrényhez sietett. Persze hogy beszélni akar a testvérével! Gondolta, kimegy az irodából, de Linc megelőzte: felpattant a székéből, s már ott sem volt.

Cecilia a füléhez szorította a kagylót.

– Szia, Stacey.

4. FEJEZET

– Hogy vagy? – kérdezte a húgától Cecilia. – Reméltem, hogy jelentkezel. Pocsék érzés volt, hogy nem kereshetlek. Olyan rég nem beszéltünk. Rettenetesen hiányoztál, Stacey.

Tulajdonképpen nem csodálkozott a kialakult helyzeten. Anyáskodni kezdett Stacey felett, folyton kioktatta, élvezetési tanácsokat adott neki. Nem beszélgettek egymással: ő prédikált, Stacey pedig hallgatta.

Cecilia utólag belátta, hogy lehetett volna okosabb. Csak segíteni akart, de nem ért el semmit, a távolság viszont tovább nőtt köztük. De ha ő nem, ki más segített volna Staceyn? Talán az a pasas, aki rögtön felszívódott, s hagyta, hogy Stacey egyedül vigye el a balhét?

– Minden rendben? Megkaptad a pénzt?

– Igen, megkaptam – felelte Stacey. – Nagyon köszönöm.

– Nincs mit, testvérek vagyunk.

– Mondd csak... hajlandó lennél újra meglátogatni? Annyira hiányoztál... Előbb akartam telefonálni, csak hát... nem tudta rászánni magam. Annyira dühös voltam mindenre és mindenkire. Nagyon nehéz itt. Nehéz volt megszokni.

– Hát persze hogy meglátogatlak. Már nagyon szeretnék látni. – Cecilia majdnem elsírta magát a megkönnyebbüléstől. – Megtervezhetjük a jövődet. Igen, ez lesz! Megtervezzük, hogy s mint legyen, ha kiengedtek.

– Igen... persze. – Stacey hangja remegett a visszatartott könnyektől. – Szeretnék minél több dolgot megbeszélni veled. Sokat gondolkodtam az utóbbi időben, és rájöttem, hogy rengeteg hibát követtem el. Naiv voltam, ostoba. Egyszerűen nem is értem, mi történt.

– Nagyon sajnálom, Stacey – mondta Cecilia.

Ezúttal esze ágában sem volt eljátszani az erkölcscsősz. Most, hogy végre beszélnek egymással, nem fogja elijeszteni Staceyt, nem fogja eljátszani a bizalmát.

– Nem jól reagáltam. Máshogy kellett volna viselkednem – tette hozzá.

– Csak aggódtál értem, és jó okod volt rá. – Stacey felsóhajtott. – Hogy lehettem ennyire vak? Joe annyira kedves volt az elején, ez tévesztett meg. Kicsit talán nagyképű volt, de annyira elbűvölő... Cecilia hasonlót tapasztalt Hugh-nál is, így hát értette, miről beszél a húga.

– Aztán egyre kevésbé volt az – mondta. – Nem vagyunk valami ügyesek a férfiakkal, mi?

Stacey igazat adott neki, majd izgatott hangon folytatta:

– Ha meglátogatsz, akkor több az esélyem, hogy feltételesen szabadlábra bocsássonak, mert látják, hogy van valaki a környezetemben, aki komoly, és felelősen gondolkodik. De hidd el, nem ezért hívtalak. Hiányzol. Nagyon szeretnék már látni.

– Elhiszem, és nagyon remélem, hogy minden rendbe jön, és újra meg fogjuk érteni egymást. Nagyon örülök, hogy felhívtál, Stacey.

– Én is. Jogom van hozzá, hogy testvérem legyen. – Ez úgy hangzott, mintha vitatkozna valakivel. – Hogy láthassam, hogy kapcsolatba léphessek veled. Elejétől fogva ragaszkodnom kellett volna ehhez. Nem is értem... az ember néha teljesen kifordul magából.

– Hát persze hogy jogod van hozzá. Ki állította az ellenkezőjét?

– Joe. Képzeld, egész a végéig ezt hajtogatta. El akart tőled szakítani, mert így könnyebben befolyásolható. Aztán végre kinyílt a szemem, de akkor már késő volt.

Cecilia összeszorította az ajkát, mert nem akart meggondolatlanságot mondani.

– Azt hittem, a fegyveres rablás után teljesen felszívódott. Csak úgy odamegy, és a rácson keresztül fenyegetőzik? Nem kapják el, ha meglátogat?

– Nem ő jött be, egy rabbal üzengetett, akit nemsoká kiengednek – felelte Stacey halkan. – Az első pár üzenetnél még örültem, azt hittem, meg akarja magyarázni az egészet. Hogy mért rángatott bele ebbe a dologba. Hogy mért csinált belőlem tettestársat, mért kell olyan cselekedetért

fizetnem, amiről fogalmam se volt.

Cecilia szívét elöntötte a szeretet. Legszívesebben megölelte volna a hűgát.

– Gondolom, valójában egész másról volt szó, nem magyarázkodni akart – mondta.

– Igen. Arra volt kíváncsi, elrejtettem-e valahol ékszer vagy pénzt – felelte Stacey letörten.

– Szörnyű csalódott voltam, de legalább kinyílt a szemem. Megírtam neki, hogy soha többé ne keressen.

– Micsoda mocskos gazember! Szeretlek, hűgocskám. Biztos találunk mindenre megoldást! Mondd csak, mikor látogathatlak meg? Tudod már?

– Még körbe kell érdeklődnöm a lehetséges időpontokról.

– És aztán felhívsz?

– Igen, amint megtudtam valamit.

Cecilia a zsebébe rakta a telefont, miután befejezték a beszélgetést. Staceyvel még sohasem voltak egymástól külön ilyen hosszú ideig. Hálás volt, hogy belátható időn belül viszontlátja.

Stacey tinédzserként is sokszor érezte magát boldogtalannak, de eddig még egyszer sem került összeütközésbe a törvénnyel. A kertészetben senki sem tudott Cecilia ikertestvéréről, sem arról, hogy börtönben van. Mikor Joe feltűnt a színen, Stacey szinte azonnal elhidegült Ceciliától; attól kezdve csak nagy ritkán beszéltek, felszínesen tartották a kapcsolatot.

Cecilia előtt immár világossá vált, mi történt: Joe el akarta kerülni, hogy Staceyre bárki más befolyással legyen, mert így kedvére manipulálhatta. Felhasználta őt, s emiatt Stacey börtönbe került.

Cecilia arra gondolt, hogy ha visszaforgathatná az idő kerekét, megpróbálná megvédeni.

Most pedig muszáj lesz szembenéznie Linckel. A férfi odakint állt az udvaron, könnyed testtartást vett fel, az egyik kerti oszlopnak támaszkodott.

– Köszönöm, hogy ilyen tapintatos voltál.

– Ugyan, ez természetes.

Cecilia várt néhány pillanatot. Nem akart elgyengülni, de nehezen uralkodott magán. Linc minden szempontból tökéletes férfi, de mire menne vele, ha most újra kimutatná a vonzalmát iránta? Az bizony nem vezetne semmi jóra.

– El kell intéznem néhány dolgot a pajtában. Nem leszek sokáig távol.

Nem vallott profira, hogy csúcsidőben hagyta ott az irodát, de nem tehetett róla, most feltétlen szüksége volt egy kis egyedüllétre.